

[Rahbæk Møller]

re store skævheder mellem selvstændigt erhvervsdrivende og lønmodtagere i forhold til dette forslag. Lønmodtagerne har indgivet deres selvangivelse, medmindre de er skatteårlige og dermed formelt er blevet erhvervsdrivende. Derimod er der en meget stor del af de selvstændige, der endnu ikke har indleveret deres selvangivelse, og de har alle muligheder for at nedbringe den bundne opsparing ved at nedbringe den skattepligtige indkomst for 1984. Jeg skal blot nævne nogle få muligheder: de kan manipulere med henlæggelse til investeringsfond og forskyde afskrivningerne ved at manipulere med henlæggelse til tab på debitorer osv. osv.

Det er fuldt ud bekræftet, at sådan forholder det sig. I svaret på spørgsmål 1 har ministeren nævnt nogle af de ovennævnte manipulationsmuligheder og konkluderet – jeg citerer:

»Derfor er der ingen mulighed for at hindre de skatteydere, som endnu ikke har indgivet selvangivelse, i at gøre brug af de omtalte muligheder.«

Det er grotesk, at regeringen og dens støttepartier vedtager en lov med så klare og erkendte skævheder.

Et andet problem, som SF drog frem under førstebehandlingen, er, at ved at vælge den skattepligtige indkomst i stedet for bruttoindkomsten får man den konsekvens, at lejere rammes hårdere end ejere med i øvrigt samme boligudgifter. Det får den konsekvens, at folk, der ikke tænker i skattefiduser, rammes hårdere end skatteårlige; det er rigeligt dokumenteret. Vi har fået dokumentation for, at de personer, der købte leasingparter lige før jul, har fået den ekstra fordel oven i hatten, og jeg skal da lige føje til, at nu har vi en minister, der hele tiden går rundt og siger, at det er den høje marginalskatteprocent, der er skyld i alle onder, og så er det jo egentlig lidt barokt, at den samme minister, godt nok kun for et enkelt år, faktisk forhøjer marginalskatteprocenten fra 73 til 81 og derved skaber en række problemer.

De ting er som sagt fuldt belyst.

Derimod har ministeren og et udvalgsflertal ikke været særlig konstruktive – for at sige det mildt – når det drejede sig om at få et bedre beskatningsgrundlag end den skattepligtige indkomst. Oppositionen har forsøgt at være konstruktiv. Vi er kommet med forslag og har stillet spørgsmål for at finde et

mere anvendeligt begreb. Regeringen har ikke ønsket at gå ind i den dialog, vi har kun fået vattede svar.

Vi har f.eks. spurgt, om ikke man kunne skelne mellem erhvervsmæssige renter og private renter for dette ene år ved at bruge de faktiske opgivelser på selvangivelserne, og ministeren har svaret: det vil give skævheder, men er overhovedet ikke gået ind på det problem, om de skævheder er større end de skævheder, der ifølge ministerens forslag er mellem ejere og lejere og mellem skatteårlige og ærlige skatteydere. Det vil vi godt have bedre belyst, og derfor vil jeg annoncere her, at vi vil begære udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, bl.a. for at få dette afklaret.

Et andet problem, som regeringen slet ikke har villet bidrage til en afklaring af, er: hvad ligger der i dispensationsparagraffen i § 6? Jeg tror ikke, jeg er den eneste, der er blevet ringet op af folk, som er gået på efterløn eller blevet arbejdsløse eller af anden grund har haft en betydelig indkomstnedgang og nu gerne vil vide, hvordan de er stillet. Det eneste, jeg kunne sige, var: der er en paragraf, men vi ved overhovedet ikke, hvad indholdet er. Ministeren har nægtet at komme med ét eneste taleksempel. Jeg forstår godt, at man bruger formen »en dispensationsparagraf«. Det er rimeligt i en sådan situation at tage de konkrete forhold i betragtning, men det, jeg ikke forstår, er, at ministeren indtil nu har nægtet at give ét eneste taleksempel, så vi kunne få en idé om, hvor vid eller hvor smal denne dispensationsparagraf er. Også dette forhold vil vi tage op under det kommende udvalgsarbejde.

Angående lovforslag nr. L 209 er SF positiv over for selve forhøjelsen af selskabsskatten, men også her har udvalgsarbejdet afsløret nogle ganske alvorlige problemer. Det vigtigste er, at hele provenuet risikerer at forsvinde de første år på grund af skattemæssige dispositioner, der er knyttet til ikrafttrædelsesåret. Vi har simpelt hen ikke kunnet få en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor man har valgt at bruge dette ikrafttrædelsesår i stedet for at gøre som sidste gang, man forhøjede selskabsskatten, i 1979, da man valgte 2. ikrafttrædelsesår, så man ikke fik disse problemer.

Særlig barokt bliver det selvfølgelig, når regeringen nu har brugt provenuet af forhø-